د باران
ترشا
Ketabton.com
لیکوال
جهانزیب زهیر

ketabton.com - The Digital Library

ځينې خبري ستا تر ټولو ژور درد جوړيږي.

ketabton.com - The Digital Library

د کتاب ځانګړنې

د کتاب نوم : د باران تر شا

لیکوال : جــهانـزیـــــب زهــــــیر

ژبه : پښتو

د کتاب ډول: ــ رومانتیک، احساساتي، او د ژوند ازموینې

ډیزاین : لیکوال پخپله

چاپ وار: لومړی

چاپ ځای: [جلال آباد ښار   ننګرهار]

چاپ کال: ۲۰۲۶

ketabton.com - The Digital Library

ډالۍ

"په لومړی سر کې زما مور او پلار ته چې زما په پرمختک کې نه ستړي کیدونکی هلی ځلې کړې ."

ډالۍ لوستونکي ته:

دا کتاب ټولو هغو کسانو ته ډالۍ شوی چې په مینه کې ناکام شوی، بیرته ځان جوړول غواړي او باور په لټه کې دي، او غواړي د ژوند په هره ننګونه کې ریښتینې ازموینه تجربه کړي.

ځینې خبري ستا تر ټولو ژور درد جوړیږي.

ketabton.com - The Digital Library

د پیل خبري

ژوند ډېر عجیبه دي، ځکه چې ته به یو څه غواړي ژوند بل څه درکوي .

دا په یاد ولره که غواړي چې کامیاب شې باید د خلکو او تیرو حالتو څخه مختته ولاړ شې.

پر همدې اساس دا کتاب (د باران تر شا) ولیکل شو. زیاتره وخت انسان غواړي چې ډېر پرمختک وکړې، خو دیته نه دې چمتو چې سختې تیره کړي.

یوه بله خبره: هیڅ څوک ستا ژوند بدلولی نه شي، تر څو چې ته پخپله ونه غواړې.

ته قوي یې، حتی که کله ځان کمزوری احساس کړې.

ته ارزښت لرې، حتی که خلک یې ونه ویني.

او ته کولی شې خپل ژوند بدل کړې، که ته پرې باور وکړې.

ketabton.com - The Digital Library

د کلي سهارونه تل یو ځانګړی سکون لري ...داسې سکون چې انسان ته د ژوند ساده والی ور یادوي، خو هماغه ساده والی بیا کله کله تر ټولو لوی دردونه هم پټ کړي وي.

د لمر وړانګې لا د غرونو له شانه په ورو ورو راوتلې وې .د سهار سپین بخار د شنو کروندو له منځه پورته کېده، او د چرګوړو غږونه د کلي په کوڅو کې خپرېدل .د خټو کورونه، تنګې لارې، او د انارو ونې—هر څه داسې ښکارېدل لکه د وخت له یوې پخوانۍ کیسې نه راوتلي وي.

همدې کلي کې یو هلک ذکي.

ذکي د یوه عادي کورنۍ زوی و، خو په سترګو کې یې یو عجیب سوال ژوند کاوه .هغه ډېر خبرې نه کولې، خو ډېر فکر یې کاوه .کله به چې د کلي نور ماشومان په لوبو بوخت وو، دی به د کور د بام پر سر ناست و، د غرونو لور ته به یې کتل، لکه چې هلته یې کومه ناپیژندل شوې نړۍ ورته غږ کوي.

د هغه پلار سخت کار کوونکی سړی و .د کرنې له لارې یې د کور اړتیاوې پوره کولې، او مور یې د کور زړه وه—هغه ښځه چې د کور هر غم یې په صبر او دعا نرم کړی و.

ذکي ته به یې مور تل ویل:

"زویه، د ژوند لویوالی په مال کې نه دی، په سوچ کې دی".

خو ذکي به یوازې سر وخوځاوه ...هغه لا نه پوهیده چې دا خبرې څه معنا لري، خو په زړه کې به یې ځای نیوه.

د کلي ښوونځی د جومات ترڅنګ و .یو زوړ ودانۍ، چت یې ځای ځای درزونه درلودل، خو هماغه ځای د ذکي لپاره د یوې نوې نړۍ دروازه وه.

هغه ورځ چې ذکي لومړی ځل ښوونځي ته ولاړ، لاس یې د مور په لاس کې ټینګ نیولی و .زړه یې لړ وېرېدلی و، خو سترګو کې یې شوق بل ډول و.

استاد زهیر، چې سپین ږیری سړی و، د تختې مخې ته ودرېد او په لوړ آواز یې وویل:

"دا ځای د زده کړې کور دی .دلته فکر لوییږي، انسان بدلیږي".

ذکي هغه جمله هیره نه کړه.

ځینې خبرې ستا تر ټولو ژور درد جوړیږي.

ketabton.com - The Digital Library

هماغه ورځ يې د الفبا لومړني توري زده کړل، خو د هغه ذهن لا له مخکې له تورو څخه لويو سوالونو ډک و.

مازيګر چې کور ته راستون شو، د کلي ماشومان بيا په لوبو بوخت وو .خو دی بيا هم بام ته وخوت .اسمان ته يې وکتل .وريځې ورو ورو راغونډېدې.

او هغه وخت، د هغه په ذهن کې يوه عجيبه پوښتنه راپورته شوه:

“ايا زما ژوند به هم همداسې د دې کلي تر شنو کروندو محدود وي ...که د دې غرونو هاخوا هم څه شته؟”

باد لږ سخت شو .د باران لومړۍ څاڅکي راولوېدل.

ذکي لاس وغځاوه، د باران څاڅکی يې په لاس کې ونيوه ...خو هغه نه پوهيده چې دا باران يوازې د اوبو څاڅکي نه دي—دا د هغه د راتلونکي کيسې لومړۍ نښه ده.

او همدلته ...د ذکي د ژوند کيسه پيل شوه.

ذکي ته ښوونځی يوازې د درس ځای نه و... بلکې د يوې نوې نړۍ نوم و.

هغه ورځ چې د کلي د ښوونځي زنګ ووهل شو، ماشومان يو ځای د زړې ودانۍ مخې ته راټول شول. د تختې رنګ زوړ شوی و، ديوالونه يې ځای ځای درز شوي وو، خو د استاد زهير غږ داسې و لکه د يوې نوې لارې رڼا.

"الف، ب، پ..."

دا لومړي توري وو چې ذکي واورېدل. هغه په تختې سترګې ټينګې کړې وې، لکه چې غواړي دا نښې په زړه کې نه، بلکې په ژوند کې نقش کړي.

استاد زهير به کله کله د ټولګي له منځه تېرېده او د ماشومانو کتابونه به يې کتل. کله چې به د ذکي کتاب ته ودرېد، لږ به موسک شو. ځکه ذکي د نورو ماشومانو په پرتله خاموش و، خو خطونه يې ډېر صاف وو.

د ذکي ملګري به شور جوړاوه، يو به خندل، بل به د تختې مخې ته منډې وهلې، خو دی به تل په خپله چوکۍ ناست و. د هغه لپاره هر توری يو راز و، هر جمله يوه نوې پوښتنه.

په يوه ورځ استاد زهير د کور کار ورکړ:

"سبا به هر ماشوم د خپلې خوښې يو شی د تختې مخې ته بيانوي."

ځينې خبرې ستا تر ټولو ژور درد جوړيږي.

ketabton.com - The Digital Library

ټول ماشومان خوشحاله شول، خو ذکي لږ غلی شو. هغه ته د خبرو کولو جرأت اسانه نه و.

ماښام چې کور ته لاړ، د ډوډۍ پر وخت یې مور ورته وویل:

"زویه، څه شی به وایې سبا؟"

ذکي لږ غلی پاتې شو، بیا یې وویل:

"زه... نه پوهېږم."

مور یې په مهربانۍ ورته وکتل:

"د زړه خبره ووایه، د زړه خبره هېڅکله غلطه نه وي."

هماغه شپه ذکي ډېر ناوخته ویده شو. د کلي چوپتیا وه، یوازې د سپو غپل کله کله اورېدل کېدل. هغه د بام پر سر ودرېد. اسمان کې ستوري داسې ښکارېدل لکه څوک چې خاموشه خبرې کوي.

او په همدې چوپتیا کې یې په ذهن کې یو فکر راڅرګند شو:

"زه به د کتابونو په اړه خبرې کوم... ځکه کتابونه راته نوې دنیا ښیي."

بل سهار ټولګي کې یو یو ماشوم د تختې مخې ته ولاړ شو. چا د کرکټ په اړه خبرې وکړې، چا د خپلې کورنۍ په اړه، چا یوازې وخندل او کېناست.

کله چې د ذکي وار راغی، زړه یې درزېده. قدمونه یې درانه وو، خو مخکې ولاړ.

ټول ټولګي غلی شو.

هغه تختې ته وکتل... بیا یې وویل:

"زه د کتابونو په اړه خبرې کوم... ځکه کتابونه ماته داسې نړۍ ښیي چې زه یې نه وینم، خو احساسوم."

چوپتیا شوه.

حتی استاد زهیر هم د څو ثانیو لپاره غلی پاتې شو. بیا یې په نرم غږ وویل:

"ښه وویل ذکي... ډېر ښه وویل زما زویه."

په هغه ورځ ذکي ته د لومړي ځل لپاره دا احساس وشو چې خبرې هم انسان بدلولی شي.

ځینې خبرې ستا تر ټولو ژور درد جوړېږي.

ketabton.com - The Digital Library

کله چې کور ته راستون شو، لمر د غرونو شاته پټ شوی و. د کلي لارې سره زرینې شوې وې. خو د ذکي په زړه کې بل ډول رڼا وه.

هغه پوه شو چې دا الفبا یوازې توري نه دي... بلکې د یوې لویې دنیا دروازې دي.

او هماغه شپه، هغه بیا د بام پر سر کیناست.

خو دا ځل یې په زړه کې یوازې پوښتنه نه وه... بلکې یو هدف هم پیدا شوی و.

"زه باید نوره هم زده کړه وکړم...."

کلي کې هر کور خپله کیسه لري، خو ځینې کیسې داسې وي چې د خلکو له خبرو نه مخکې د سترګو له لارې پېلیږي.

ذکي به هره ورځ ښوونځي ته تله او راتله، خو یوه ورځ داسې پېښه وشوه چې د هغه عادي تګ راتګ یې بدل کړ.

هغه ورځ د ښوونځي لاره لږه اوږده ښکاره کېده. د لارې په څنډه کې د انارو زاړه باغونه ولاړ وو، او هوا کې د دوړو او خاورې بوی ګډ و.

هماغه ځای کې، د یوې لویې دروازې مخې ته یوه نجلۍ ولاړه وه.

هغه نجلۍ یوازې ولاړه نه وه—بلکې داسې ښکارېده لکه د کلي له چوپتیا نه جلا شوې رڼا.

سپین ټیکری یې په سر و، سترګې یې آرامې وې، خو په هغه آرامۍ کې یو ډول ژور فکر پروت و.

ذکي په لومړي ځل هغه ولیده... او بې اختیاره ودرېد.

نجلۍ هم ورته وکتل.

یوه شېبه داسې چوپتیا شوه لکه وخت چې ودرېدلی وي.

ذکي ژر سترګې ښکته کړې او تېر شو، خو زړه یې بیا هم هلته پاتې شو.

هغه ورځ ټولګي کې درس تېرېده، خو ذکي نه اورېده. د استاد زهیر غږ لرې لرې راتله. د هغه ذهن بیا هم د هغې نجلۍ په سترګو کې بند و.

مازیګر چې کور ته روان و، بیا یې هغه ځای ته وکتل... خو هغه نجلۍ نه وه.

یوازې د دروازې سیوری و، او د باد ورو ورو غږ.

ځینې خبرې ستا تر ټولو ژور درد جوړیږي.

ketabton.com - The Digital Library

هغه شپه ذکي بې قراره و. د بام پر سر ناست و، خو ستوري یې نه کتل—یوازې فکر یې کاوه.

"هغه څوک وه؟ ولې یې داسې احساس راکړ؟"

سبا بیا ښوونځي ته په لاره، هغه ځای ته یې وکتل. او دا ځل... هغه نجلۍ بیا ولاړه وه.

خو دا ځل یوازې نه وه. د کتابونو یوه کوچنۍ کڅوړه یې په لاس کې نیولې وه.

ذکي ورو تېرېده، خو نجلۍ لږ سر راپورته کړ.

"سلام"

د هغې غږ نرم و، لکه د باد له منځه راوتلی آواز.

ذکي لږ ودرېد. زړه یې درزېده.

"س س... سلام"

او بیا دواړه تېر شول.

خو هغه یوه کلمه—"سلام"—د ذکي په ذهن کې د اوږدې کیسې پیل و.

په ټولګي کې هغه ورځ هر څه عادي وو، خو ذکي نور هم بدل شوی و. د کتابونو توري ورته اوس یوازې توري نه ښکارېدل... بلکې د هغې نجلۍ له سترګو سره تړلي وو.

مازیګر چې کور ته روان شو، په ذهن کې یې یو نوم و، چې لا یې نه و زده کړی، خو احساس یې کړی و.

د بام پر سر، کله چې باد ورو ورو لګېده، ذکي اسمان ته وکتل.

دا ځل یې یوازې ستوري نه کتل... بلکې د یو بل ژوند تصور یې کاوه.

او د زړه په ژورو کې یې یو خاموش احساس وویل:

"ځینې ملاقاتونه تصادف نه وي... بلکې تقدیر وي."

د کلي ژوند په ظاهره بدل نه و، خو د ذکي دننه نړۍ هره ورځ بدلېده.

ځینې خبرې ستا تر ټولو ژور درد جوړېږي.

ketabton.com - The Digital Library

هغه نور یوازې ښوونځي ته د درس لپاره نه تله، بلکې هره لاره یې د یوې ناپېژندل شوې تمې سره وه. داسې تمه چې نه یې په بشپړه توګه پېژندله، خو احساس یې کاوه.

زهرا بیا بیا د هماغې زړې دروازې مخې ته ښکاره کېده، خو اوس دا تصادف نه ښکارېده... بلکې یو ډول عادت شوی ملاقات و.

خو دواړه لا هم احتیاط ساته.

هغه ورځ هوا لږه یخه وه. د غرونو له لوري سپک باد را روان و، او د کلي کوڅې له خاموشۍ ډکې وې.

ذکي چې ښوونځي ته روان و، له لرې یې زهرا ولیده. هغه د یوې ونې تر سیوري لاندې ولاړه وه، کتابونه یې سینې ته نیولي وو.

کله چې ذکي نږدې ورسېد، دواړه ودرېدل.

دا ځل چوپتیا اوږده نه وه.

"ته هره ورځ دلته راځې؟" ذکي ورو وویل.

زهرا لږ وخندل:

"نه... خو هره ورځ ته دلته راځې."

ذکي لږ شرمېدلی شو، خو وخندل هم.

دا لومړی ځل و چې د دوی خبرې یوازې د سلام تر کچې نه وې.

د څو شېبو لپاره دواړه یو بل ته وکتل. په سترګو کې نه پوښتنې وې، نه ځوابونه... یوازې یو ډول پېژندنه وه چې ورو ورو جوړېده.

بیا زهرا وویل:

"ته ډېر کم خبرې کوې، خو کله چې خبرې کوې... داسې ښکاري لکه ډېر څه چې پټ کړې."

ذکي لږ غلی شو.

"شاید ځکه چې زه لا داده نه یم چې څه ووایم."

زهرا لږ سر وخوځاوه:

"داده کېدل تل له خبرو نه مخکې نه وي... کله کله له احساس نه شروع کېږي."

ځینې خبرې ستا تر تولو ژور درد جوړیږي.

ketabton.com - The Digital Library

دا جمله بیا د ذکي ذهن ته لاړه، لکه مخکې نورې جملې.

بیا زهرا ورو وویل:

"زه باید لاړ شم."

خو دا ځل تګ عادي نه و.

کله چې هغه روانه شوه، ذکي احساس وکړ چې د هغې شاته یوازې یو انسان نه ځي... بلکې د هغه د فکر یوه برخه هم ورسره ځي.

هغه ورځ ټولګي کې ذکي هېڅ نه لیکل. استاد زهیر خبرې کولې، خو دی په بل ځای کې و.

په کاغذ کې یې یوازې یو نوم لیکلی و...

زهرا.

او بیا یې د هغې تر څنګ یو کوچنی جمله ولیکله:

"خبرې له احساس نه پیدا کېږي."

مازیګر چې کور ته ستون شو، مور یې بیا وپوښتل:

"نن بیا ډېر سوچ کې یې... څه درباندې شوي؟"

ذکي دا ځل لږ اوسیلی وکړ.

بیا یې وویل:

"زه غواړم خبرې زده کړم... خو نه یوازې خبرې، بلکې ځان هم."

مور یې په خاموشه ډول وخندل.

"ځان پېژندل تر ټولو لویه زده کړه ده، زویه."

شپه راولوېده.

او ذکي بیا د بام پر سر ناست و.

خو دا ځل یوازې اسمان ته نه کتل...

بلکې د خپل دننه نړۍ ته یې کتل.

او هلته، په خاموشۍ کې، د زهرا غږ لا هم پاتې و:

ځینې خبرې ستا تر ټولو ژور درد جوړېږي.

ketabton.com - The Digital Library

"کله چې خپلې خبرې پیدا کړې... مه یې پټوئ."

او ذکي پوه شو چې هغه خبرې اوس ورو ورو د هغه په دننه کې راټوکیږي.

د کلي ژوند کې ځینې ورځې داسې وي چې هېڅ ځانګړی بدلون نه راځي، خو د انسان دننه نړۍ بیا په بشپړ ډول بدلې شوې وي.

د ذکي لپاره هم همداسې وو.

ښوونځی، کور، او د کلي لارې ټول هماغسې وو... خو د هغه سترګې اوس هر ځای زهرا لټوله.

زهرا بیا بیا د هماغې ونې تر سیورې لاندې ښکاره کېده، کله کله به یوازې ولاړه وه، کله کله به له یوې بلې نجلۍ سره. خو ذکي ته به تل داسې ښکارېده لکه هغه هلته د ده لپاره ولاړه وي.

هغه ورځ هوا روښانه وه. لمر د غرونو له سرونو راختلی و او د کلي واړه باغونه یې زرغون کړي وو.

ذکي د ښوونځي نه راستنېده، چې زهرا یې له لرې ولیده. دا ځل هغه یوازې نه وه.

یو بل هلک ورسره روان و. دواړه خبرې کولې او کله کله به یې خندا هم راتله.

ذکي بې اختیاره ودرېد.

په زړه کې یې یو عجیب احساس تېر شو—نه غوسه وه، نه خوښي... بلکې یو ډول ناپېژندلی درد و.

هغه ورو تېر شو، خو سترګې یې یو ځل بیا هلته واړولې.

زهرا یې ولیده... خو زهرا یې ونه لید.

یا شاید... ولید، خو د هغه په شان ونه درېد.

ذکي کور ته ستون شو، خو خبرې یې کمې شوې. د ماښام ډوډۍ کې یې هم ډېر څه ونه ویل.

مور یې ورته وکتل:

"نن بیا غلی یې... هر څه سم دي؟"

ځینې خبرې ستا تر ټولو ژور درد جوړیږي.

ketabton.com - The Digital Library

ذکي لږ وخندل، خو خندا یې نیمګړې وه.

"هو... بس ستړی یم."

خو شپه چې راغله، ستړیا بدله شوه په سوچ.

هغه د بام پر سر ناست و، او د ورځې هغه صحنه یې بیا بیا ذهن کې راتله.

"هغه هلک څوک و؟"

"ولې زه داسې احساس کوم؟"

هغه ته خپله پوښتنې هم عجیبې ښکارېدې.

ځکه تر دې مخکې یې هېڅکله داسې درد نه و احساس کړی.

ناڅاپه یې د زهرا خبرې یادې شوې:

"کله کله خلک خبرې کوي، خو ډېر څه نه وايي..."

او بیا یې د ځان سره وویل:

"شاید زه هم ډېر څه نه وایم... خو ډېر څه احساسوم."

بل سهار ښوونځي ته لاړ. زهرا بیا هم د هماغې لارې په څنډه ولاړه وه.

خو دا ځل ذکي مستقیم ورته ونه کتل.

هغه یوازې تېر شو.

خو زهرا لږ شاته وکتل.

د لومړي ځل لپاره د دواړو تر منځ چوپتیا سره شوه.

په ټولګي کې ذکي بې قراره و. کتاب ته یې کتل، خو ذهن یې بل ځای و.

استاد زهیر څه وویل، خو هغه یې سم نه اورېدل.

مازیګر چې کور ته روان شو، په لاره کې ودرېد.

یو ژور ساه یې واخیسته.

او په زړه کې یې ځان ته وویل:

"زه باید پوه شم... زه څه احساس کوم؟"

ځینې خبرې ستا تر ټولو ژور درد جوړېږي.

ketabton.com - The Digital Library

او هماغه شېبه پوه شو چې د زړه پوښتني، د کتابونو پوښتنو ته نه پاتې کېږي.

د ورځې رڼا ورو ورو مړه کېده، او د کلي سيوري اوږدېدل.

خو د ذکي په زړه کې يو نوی سوال راټوکېدلی وــــتر ټولو سخت سوال:

"مينه ده که عادت... که يوازې خيال؟"

خو د ذکي لپاره هر څه بدل ووــــحتی هغه چوپتيا چې مخکې يې آرام ورکوله، اوس يې فشار جوړ کړی و.

هغه نور د زهرا ليدلو ته يوازې د خوشحالۍ په سترګه نه کتل... بلکې د هر ملاقات تر شا يو درونډ سوال ورسره مل و.

"هغه څوک و؟"

"زه ولې داسې احساس کوم؟"

خو ځوابونه نه راتلل.

هغه ورځ هوا لږه توده وه. د کلي له شنو باغونو څخه د اوبو بوی پورته کېده، او د غرونو شنه رنګ د لمر لاندې نور هم ژور ښکارېده.

ذکي د ښوونځي نه راستنېده، چې بيا يې زهرا وليده.

دا ځل يوازې وه.

خو ذکي مخکې نه و لکه پخوا.

هغه ورو تېرېده، خو زهرا پرې غږ کړ:

"ذکي!"

هغه ودرېد.

دا لومړی ځل و چې زهرا خپله غږ پرې وکړ.

ذکي ورو ور وګرځېد.

د څو ثانيو لپاره دواړه غلي وو.

بيا زهرا وويل:

"تېره ورځ ته ډېر غلی وې... څه خبره ده؟"

ځينې خبري ستا تر ټولو ژور درد جوړيږي.

ketabton.com - The Digital Library

ذکي لږ مسکې شو. سترګې يې ښکته وې.

"هيڅ... بس سوچ مې نه و."

زهرا لږ نږدې شوه.

"کله کله خلک 'هيڅ' نه وايي، خو په حقيقت کې ډېر څه وي."

دا جمله د ذکي په زړه کې ولګېده.

هغه لږ وخندل، خو دا ځل خندا ساده نه وه.

"شايد... زه هم نه پوهېږم چې څه لرم."

زهرا ورته وکتل. د هغې سترګې نرمې وې، خو جدي.

"ته تل هر څه په ځان کې ساتې. دا ښه نه ده."

ذکي ورو وويل:

"خو زه نه پوهېږم له چا سره يې ووايم."

يوه لنډه چوپتيا راغله.

بيا زهرا په ارامه غږ وويل:

"کله چې څوک خبرې نه شي کولای... نو چوپتيا يې هم خبرې کوي."

دا جمله بيا د ذکي ذهن ته لاړه.

هغه د لومړي ځل لپاره احساس وکړ چې زهرا يوازې د زړه نجلۍ نه ده... بلکې د فکرونو رڼا هم ده.

خو هماغه شېبه، د کلي له بلې خوا د يو هلک غږ واورېدل شو.

"زهرا!"

دواړه وکتل.

هغه هماغه هلک و چې ذکي مخکې ليدلی و.

زهرا لږ ودرېده.

ذکي هم ودرېد.

زهرا ورو وويل:

ځينې خبرې ستا تر تولو ژور درد جوړيږي.

ketabton.com - The Digital Library

"زه باید لاړ شم..."

او روانه شوه.

ذکي ولاړ پاتې شو.

دا ځل يې نه تعقيبوله، نه يې غږ ورکاوه.

یوازې ولاړ و... لکه یو څوک چې د خپل زړه له یوې برخې جلا کېږي، خو لا يې نه مني.

هغه شپه ذکي ډېر ناوخته د بام پر سر کیناست.

اسمان کې ستوري وو، خو هغه ته روښانه نه ښکارېدل.

هغه ځان ته وویل:

"زه باید دا روښانه کړم... زه واقعاً څه احساس کوم؟"

او بیا يې د زړه په ژورو کې یو دروند حقیقت وخوځېد:

"شاید... زه یوازې نه غواړم هغه له لاسه ورکړم."

خو دا جمله هم لا نیمه وه... او لا ځواب نه و.

د کلي هوا بدل شوې وه. د پسرلي وروستۍ ورځې وې، خو د ذکي دننه موسم لا هم د بې قرارۍ په باران کې بند پاتې و.

هغه نور پخوا په شان نه و. نه يې د کتابونو توري ورته هماغسې ښکاره کېدل، او نه يې د ښوونځي لارې هغه آرام ورکول.

یوازې یوه خبره يې په ذهن کې ګرځېده:

"زه څه احساس کوم... او ولې دا احساس دومره درونددی؟"

هغه ورځ په ښوونځي کې استاد زهير درس ورکاوه، خو ذکي یوازې کاغذ ته کتل. په کتاب کې يې بې هدفه کرښې لیکلې وې، خو ذهن يې بل ځای و.

په کاغذ کې یوازې یو نوم بیا بیا لیکل شوی و:

زهرا

خو دا ځل د نوم تر څنګ یوه کرښه هم وه چې نیمه وه... لکه د زړه خبرې چې بشپړې نه شي کېدای.

ځینې خبرې ستا تر تولو ژور درد جوړېږي.

ketabton.com - The Digital Library

مازيګر چې کور ته راستون شو، مور يې يې په څېره کې بدلون احساس کړ.

"زويه، ته راته سم نه ښکارې... څه خبره ده؟"

ذکي دا ځل لږ چوپ پاتې شو. بيا يې په نرم غږ وويل:

"مورې... کله کله انسان نه پوهېږي چې څه غواړي."

مور يې په آرامه ورته وکتل:

"خو زړه تل پوهېږي... انسان يوازې غوږ نه ورته نيسي."

دا جمله د ذکي دننه لا ژوره کېناسته.

هغه شپه بيا د بام پر سر ولاړ و.

خو دا ځل اسمان هم خاموش نه و—باد لږ توند و، او وريځې د ستورو مخه نيوله.

ذکي د کلي لور ته کتل. هلته د زهرا کور هم و... خو د هغې رڼا نه ښکاره کېده.

په زړه کې يې يو عجيب فشار و.

"که هغه راته يوازې يو عادي نجلۍ وي... نو ولې يې نشتوالی راته درد کوي؟"

هغه خپل لاس په تندي کې کېښود.

او بيا يې ځان ته وويل:

"شايد دا مينه نه وي... يوازې عادت وي."

خو زړه يې سمدستي ځواب ورکړ:

"نه... ته دروغ وايې."

هغه شپه د ذکي لپاره تر ټولو سخته وه—کله چې انسان له خپل ځان سره جګړه کوي.

سبا بيا هغه د هماغې لارې له څنډې تېرېده.

زهرا هلته نه وه.

نه هغه ورځ... نه بله ورځ.

او دا "نه راتلل" د "راتللو" څخه ډېر دروند و.

ذکي د ونې تر سيورې ودرېد.

ځينې خبرې ستا تر ټولو ژور درد جوړېږي.

ketabton.com - The Digital Library

هماغه ځای چې پخوا به یې انتظار کاوه، اوس یوازې خاموش و.

هغه ورو وویل:

"زه چې کله نه وینم... نو ولې ځورېږم ؟"

خو ځواب نه و.

یوازې باد و، او د وچو پاڼو غږ.

او هماغه شېبه ذکي ته یو حقیقت ورو ورو ښکاره شو:

ځینې اړیکې په لیدو نه... بلکې په نشتون کې پېژندل کېږي.

هغه ورځ د ذکي په زړه کې لومړۍ رښتینې مینه پېښه شوه .

ورځې تېرېدې، خو د ذکي لپاره وخت لکه بند شوی و.

زهرا نور د پخوا په شان د کلي په هماغه ځای کې نه ښکاره کېده. نه د ونې تر سیوري لاندې، نه د ښوونځي په لاره، او نه د هماغې دروازې مخې ته.

دا غایبت د ذکي لپاره یوازې د یو انسان نشتوالی نه و... بلکې د یوې بشپړې نړۍ خاموش کېدل و.

هغه به هره ورځ په هماغه لاره تېرېده، خو سترګې یې تل هغه ځای ته اوښتې چې پخوا به زهرا ولاړه وه.

اوس یوازې باد و... او چوپتیا.

یو مازیګر، ذکي د ښوونځي نه راستنېده. لمر ورو ورو د غرونو شاته پټېده، او د کلي رڼا کمېده.

هغه د هماغې ونې تر سیوري ودرېد.

لکه چې تمه یې لرله، چې شاید نن به بیا هغه شیبه راشي.

خو هېڅ نه و.

یوازې د پاڼو ورو ورو خوځېدل.

ذکي په ورو غږ وویل:

ځینې خبرې ستا تر تولو ژور درد جوړېږي.

ketabton.com - The Digital Library

"که څوک لاړ شي... نو ولې یې یادونه پاتې کیږي؟"

خو باد ځواب ورنه کړ.

هغه شپه، ذکي په کور کې هم خاموش و. مور یې بیا ورته وکتل، خو دا ځل یې څه ونه ویل.

ځکه مور پوهېده چې ځینې چوپتیاوې د پوښتنو نه... د درد نه راځي.

بله ورځ په ښوونځي کې استاد زهیر درس ورکاوه، خو ذکي بیا هم د کړکۍ له لارې بهر ته کتل.

د کلي لاره خالي وه.

او د هغه ذهن کې یوازې یوه خبره ګرځېده:

"هغه لاړه... که یوازې زه لرې شوم؟"

دا سوال یې زړه دروند کړ.

مازیګر، کله چې کور ته روان و، د کلي له یوې بلې کوڅې یو خبرې واورېدې.

"اورېدلي چې د زهرا کورنۍ ښار ته کډه شوې ده."

ذکي ودرېد.

لکه هوا چې پرې درنه شوې وي.

"دا خبره د ذکي باندې دنیا ورانېدل ول ؟"

هغه ورو ورو مخکې لاړ، خو قدمونه یې نور د پخوا په شان نه وو.

هر قدم دروند و... لکه د زړه یوه ټوټه چې له بدن جلا کیږي.

هغه د زهرا د کور مخې ته ودرېد.

دروازه تړلې وه.

نه غږ و، نه رڼا.

یوازې یوه خالي کور... او یوه نیمګړې کیسه.

ذکي ورو وویل:

"ته لاړې... حتی د خدای پامانۍ دې هم ونه کړه؟"

ځینې خبرې ستا تر ټولو ژور درد جوړیږي.

ketabton.com - The Digital Library

خو خوب نه و.

یوازې باد و، او د زړې دروازې لړې ټکان.

هغه شپه ذکي ډېر ناوخته بام ته وخوت.

اسمان کې وریځې وې، ستوري نه ښکارېدل.

هغه د لومړي ځل لپاره احساس وکړ چې چوپتیا هم غږ لري... د فاصلې غږ.

او هغه غږ ډېر لوړ و.

د ذکي په زړه کې یوه پوښتنه پاتې شوه چې اوس نور خواب نه غواړي... یوازې درد غواړم:

"آیا رښتیا مینه هم کله کله بې خدای پامانۍ ځي؟"

د زهرا د تللو وروسته کلي هماغسې پاتې و، خو د ذکي لپاره هر څه بدل شوي وو.

لاره هماغه لاره وه، ونې هماغې ونې وې، د ښوونځي زنګ هماغه و... خو هغه څوک چې دې ټولو ته یې رنګ ورکاوه، نور نه وه، هی هی زما ژونده .

ذکي به هره ورځ په هماغه ځای تېرېده چې پخوا به زهرا ولاړه وه، خو اوس به یوازې د باد غږ و.

نه سلام و... نه سترګې... نه هغه لنډه موسکا.

یوازې خالي ځای.

هغه ورځ هوا لږه یخه وه. د غرونو له لوري سپک باران پیل شوی و. د کلي لارې لمدې شوې وې او د خټو بوی پورته کېده.

ذکي د ونې تر سیوري ودرېد.

باران ورو ورو ډېرېده.

هغه خپل لاسونه د جېبونو نه راویستل، او د باران څاڅکو ته یې وکتل.

په ذهن کې یې یوه جمله ګرځېده:

"ځینې خلک داسې ځي لکه هېڅکله چې نه وي راغلي... خو زړه یې هېڅکله نه هېروي."

هغه ورو وویل:

ځینې خبرې ستا تر ټولو ژور درد جوړېږي.

ketabton.com - The Digital Library

"ما حتی د خدای پامانۍ کلمه هم ورسره ونه ویل..."

خو د باران څاڅکو یې غږ ورک کړ. بس ځینې مینې همداسې وي.

په ښوونځي کې ذکي اوس هم درس ته تله، خو ذهن یې بل ځای و.

استاد زهیر کله کله ورته کتل، ځکه هغه مخکې نه و لکه پخوا. نور هغه خاموش ماشوم نه و چې یوازې فکر کوي... اوس هغه خاموش سړی و چې د دننه نه ماتېږي.

یوه ورځ د ټولګي وروسته استاد زهیر ورته وویل:

"ذکي... ته ډېر بدل شوی یې."

ذکي لږ وخندل:

"شاید... ځینې بدلونونه انسان ته بې له غوښتنې راځي."

استاد زهیر څه ونه ویل.

ځکه ځینې بدلونونه تشریح نه لري.

بیا یې وویل ګوره ذکي یادونه انسان خوري لکه ستا استاد .

ذکي وویل تاسو هم مینه کړي استاد زهیر وویل بس یو وخت زه پاچا وم . ذکي پوه شو چې استاد هم مینه کړې، بیا یې یو بل استاد څخه پوښتنه وکړه ، استاد ورته وویل که تاسو په یاد وي چې یو کس د یوې انجلۍ آمله دنیا سره مینه شروع کړه او د هرچا زړه ته ټکور وه هماغه زهیر دي.

ذکي خه اوس ولي زهیر استاد همداسې مینه هرچا ته ورکوي. هغه بل استاد وویل چې هغه انجلۍ اوس په ددې دنیا کې نشته، هغه مړه شوی ده.

ذکي ځان سره وویل دا څه وایی ، زما مینه لا شروع نه چې ختمه شوه ، زه دومره خفه چې خوند نه راکوي، نو د استاد زهیری به حه حال وي.

بیا به هر وخت ذکي د استاد زهیر سره ډیره مینه کوله، او هر چاته به یې وییل استاد زهیر مه خفه کوي.

مازیګر چې کور ته روان و، د کلي د خلکو خبرې یې واورېدې.

"ویل کیږي د زهرا کورنۍ ښار کې مېشته شوې ده... هلته ښوونځي ته ځي."

دا جمله د ذکي په زړه کې یو کوچنۍ رڼا هم راوستله... او هم درد.

ځینې خبرې ستا تر ټولو ژور درد جوړېږي.

ketabton.com - The Digital Library

رڼا ځکه چې هغه لا ژوندۍ وه.

او درد ځکه چې هغه ډېره لرې وه.

هغه شپه ذکي د بام پر سر ناست و.

باران بند شوی و، خو اسمان لا هم وريځو نيولی و.

هغه د خپل لاس په تندي کې کېښود.

او په ورو غږ يې وويل:

"ته لاړې... خو زما ذهن دې له ځان سره بوتله."

د لومړي ځل لپاره هغه پوه شو چې هېرول د وخت کار نه دی... بلکې د زړه جګړه ده.

او د هغه زړه لا هم په جګړه کې و.

د لرې ښار له يوې نامعلومې خوا، د يوه ژوند نوی فصل روان و... او دلته، په کلي کې، ذکي لا هم د هماغه فصل په پاڼو کې بند پاتې و.

د کلي ورځې ورو ورو بېرته خپل عادي جريان ته ستنېدې، خو د ذکي لپاره عادي ژوند نور عادي نه و.

هغه اوس د وخت په اوږدو کې يوازې حرکت کاوه، نه ژوند.

هر سهار به ښوونځي ته تله، درسونه به تېرېدل، خو ذهن يې د کلي له محدودو لارو ډېر لرې، د يوه ښار په لور تللی و چې هلته زهرا اوسېده.

خو هغه ښار نه پېژنده... يوازې يې په خيال کې جوړ کړی و.

د هغه ښار دروازې تل تړلې وې.

يوه ورځ استاد زهير د ټولګي مخې ته وويل:

"که څوک غواړي په ژوند کې مخکې لاړ شي، بايد خپل ذهن له خپل ځايه لوی کړي."

دا جمله د ذکي په زړه کې ودرېده.

هغه شپه چې کور ته لاړ، د بام پر سر کېناست.

ځينې خبرې ستا تر ټولو ژور درد جوړېږي.

ketabton.com - The Digital Library

د کلي رڼا کمزورې وه، خو د ذهن دننه رڼا یې لا هم روښانه وه ــــ که څه هم دردناکه.

هغه ځان سره وویل:

"زه دلته بند یم... که ما خپل ځان بند کړی دی؟"

دا سوال یې د لومړي ځل لپاره جدي کړ.

بله ورځ، د ښوونځي له کتابتون نه یې یو زوړ جغرافیه کتاب واخیست.

د کتاب پاڼې یې ورو ورو اړولې، او د ښارونو نومونه یې لوستل.

هر نوم ورته داسې ښکارېده لکه یو بل ژوند.

"کابل... ښار... خلک... شوق... فاصله..."

او بیا یې خاموش وویل:

"شاید زهرا هم همدلته وي... د همدې نومونو تر شا."

خو دا یوازې خیال و.

حقیقت تر خیال ډېر لرې و.

مازیګر، کله چې کور ته روان و، د کلي له یوې غونډې څخه د ځوانانو خبرې واورېدې.

"یو څوک چې کلي پرېږدي، بیا ډېر بدل شي..."

ذکي ودرېد.

دا جمله یې واوریده، خو نه یې رد کړه، نه یې ومنله.

یوازې ولاړ پاتې شو.

هغه پوه شو چې خلک د تلو په اړه خبرې کوي، خو د پاتې کېدو درد نه پېژني.

هغه شپه د بام پر سر هوا سړه وه.

باد ورو ورو لګېده، او د کلي شور ډېر لرې ښکاره کېده.

ذکي اسمان ته وکتل.

ستوري کمزوري وو.

هغه په نرم غږ وویل:

ځینې خبرې ستا تر تولو ژور درد جوړېږي.

ketabton.com - The Digital Library

"زه که ښار ته ولاړ شم... نو زه به هغې ته ورسیږم؟"

خو زړه یې ژر ځواب ورکړ:

"نه... شاید ته یوازې ځان ته ورسیږې."

او هماغه شېبه یې پوه شو چې ځینې سفرونه د انسان د لیدلو لپاره نه وي... بلکې د ځان د موندلو لپاره وي.

چې وایې

ملنګ دې یم دی میني دیدن دې راکړه

کړم سوال درته نمګیني خپل ځان زما کړه.

خو ذکي لا تر اوسه ځان نه و موندلی.

او نه یې زړه ارام شوی و.

یوازې یوه خبره یې پاتې وه:

"زه باید یو څه بدل کړم... خو څه؟"

زه نشم کولي چې تا هیر کړم .

د کلي ژمی ورو ورو را روان و. غرونه سپین کېدل، او د سهار یخ باد د کلي کوڅې چوپې کړې وې.

خو د ذکي دننه دنیا لا هم توده وه ـــ د مینه له اوره.

هغه نور یوازې سوچ نه کاوه... اوس یې لیکل هم پیل کړي وو.

په یوه زاړه کتابچه کې، چې مخکې یې یوازې د درس نوټونه لیکل، ذکي نوې پاڼې پرانیستې وې.

لومړۍ کرښه یې ساده وه:

"زه نه پوهیږم زه څه احساس کوم، خو دا احساس خاموش نه پاتې کیږي."

هغه لږ ودرېد.

ځینې خبرې ستا تر تولو ژور درد جوړیږي.

ketabton.com - The Digital Library

قلم يې په لاس کې و، خو ذهن يې ډېر لرې تللی و ـــ د زهرا لور ته، هغه ښار ته چې هېڅکله يې نه و ليدلی.

هغه بيا ليکل وکړل:

"کله چې يو څوک لاړ شي، نو يوازې ځای يې نه خالي کېږي... بلکې ټولې خبرې او خوشحاليانې هم له ځان سره وړي."

قلم يې ورو ورو د کاغذ پر مخ روان و، لکه د زړه خبرې چې په لومړي ځل لاره پيدا کوي.

هغه شپه ذکي تر ناوخته ويښ و.

هر ځل چې به يې سترګې پورته کړې، د زهرا څېره به يې ذهن ته راتله.

خو دا ځل يې هڅه وکړه چې له هغې نه وتښتي... نه، بلکې هغې ته کلمه ورکړي.

داسې يې وليکل

ستا په ديدن پسې جانانه بې قراره يم

ستا محبت کې ياره سوی بې انګاره يم .

بله ورځ ښوونځي کې استاد زهير د انشا ليکلو دنده ورکړه:

"د خپل ژوند تر ټولو اغېزمن احساس وليکئ."

ټول زده کوونکي شروع شول.

خو ذکي د لومړي ځل لپاره ونه وېرېد.

هغه ليکل وکړل... نه د کتاب لپاره، بلکې د ځان لپاره.

"ما يو څوک وليد چې لږ خبرې يې کولې، خو ډېرې خبرې يې زما په زړه کې جوړولې.

ما فکر کاوه دا يوازې عادت دی، خو اوس پوهېږم چې ځينې عادتونه د انسان ژوند بدلوي."

هغه ليکنه بشپړه کړه، استاد زهير چې ليکنه ولوسته په چغوچغو يې وژړل او يو ځل يې بيا پخوانۍ زخمونه تازه شول.

ځينې خبرې ستا تر ټولو ژور درد جوړېږي.

ketabton.com - The Digital Library

ځکه هغه لا هم نه پوهېده چې دا احساس باید شریک شي... که پټ وساتل شي.

مازیګر چې کور ته راغی، مور یې ورته وویل:

"ته اوس ډېر لیکل کوې... څه شی دې ذهن کې دي؟"

ذکي لږ مسکا وکړه:

"زه هڅه کوم ځان پیدا کړم."

مور یې ورو وویل:

"خپل ځان د کاغذ په منځ کې نه... په خپل زړه کې پیدا کړه."

دا جمله د ذکي لپاره نوې وه.

هغه شپه بام ته وخوت.

باد یخ و، خو ذهن یې روښانه کېده.

هغه کتابچه خلاصه کړه.

او ورو یې ولیکل:

"شاید زهرا تللې وي... خو هغه ما ته د ځان د پیدا کولو لاره راښودلې ده."

او هماغه شېبه ذکي پوه شو چې مینه یوازې د چا له لاسه ورکول نه دي... بلکې کله کله د ځان موندل هم دي.

ژمی لا هم د کلي پر سر خپل سپین لاس غوړولی و. سهار به یخ باد د کړکیو له درزونو تېرېده، او د ذکي زړه به بیا بیا د زهرا په یاد تودېده.

خو اوس په ذکي کې یو نوی شی پیدا شوی و... شعر.

هغه نور یوازې لیکل نه کول، بلکې احساسات یې په کلمو کې اوبدل.

یوه شپه، چې باد سخت و او د بام پر سر یوازیتوب ډېر درووند و، ذکي خپله کتابچه خلاصه کړه.

او په ورو ورو یې ولیکل:

ته لاړې... خو زما زړه دې پاتې کړ

لکه د باران څاڅکی چې په خاوره کې ورک شي، خو بوی یې پاتې شي

ځینې خبرې ستا تر تولو ژور درد جوړېږي.

ketabton.com - The Digital Library

زه دې نه وينم... خو هر ځای دې احساسوم

لکه رڼا چې سترګو ته نه ښکاري، خو لاره ښيي

هغه لږ ودرېد.

قلم يې په لاس کې لړزېده.

بيا يې بل شعر وليکه:

څه وکړم ملګرو ډېره ګرانه شوه

سمه يارانه زمونږه ورانه شوه

سرى لمبى د اور مې په زړه پوري شوى

دا چې بې پوښتنې نن روانه شوه

شپه که د هجران هر څومره ګرانه وه

ستا په تصوير راته اسانه شوه

دا د درد او غم ورځې به تېر شي

ذکي که ليلى دې مهربانه شوه.

د دې جملو ليکل د هغه زړه لږ سپک کړ... خو درد يې لا هم پاتې و.

بله ورځ په ښوونځي کې استاد زهير انشا وکتله.

کله چې يې د ذکي پاڼه ولوستله، لږ چوپ شو.

"دا تا ليکلي دي؟"

ذکي سر ښکته کړ:

"هو استاد زهير..."

استاد زهير يوازې وويل:

ځينې خبرې ستا تر تولو ژور درد جوړېږي.

ketabton.com - The Digital Library

"دا انشا نه ده... دا هو مينه ده ."

ذکي لږ حيران شو.

دا جمله د هغه لپاره د نوي دروازې په شان وه.

مازيگر چې کور ته روان و، د لارې په څنډه کې د هماغې ونې تر سيوري ودرېد.

هوا آرامه وه.

او هغه ورو وويل:

"که زه ستا لپاره شعر نه شم ليکلی... نو زه به څه يم؟"

خو باد ځواب ورنه کړ.

يوازې د پاڼو نرم شور و.

هغه شپه بيا بام ته وخوت.

او په ورو يې وليکل:

مينه هغه نه ده چې ووايې

مينه هغه ده چې په چوپتيا کې دې هم نوم واخلي

ذکي پوه شو چې اوس د هغه درد يوازې درد نه دی... بلکې الهام هم دی.

او هماغه الهام د هغه د زړه ژبه جوړېده.

د کلي ژمی ورو ورو خپل وروستي ساه ته نږدې کېده. غرونه لا هم سپين وو، خو د لمر رڼا په ځينو ځايونو کې د واورې لاندې خاوره ښکاره کړې وه.

ذکي اوس يوازې سوچ نه کاوه... ليکل يې هم يو عادت گرځېدلی و.

خو د هغه تر ټولو لويه ليکنه لا هم نيمگړې وه—هغه څه چې هېڅکله يې نه شو استولای.

يو خط.

د زهرا لپاره.

هغه شپه ذکي بام ته وخوت. هوا سړه وه، خو زړه يې تود وـــد يادونو له اوره.

کتابچه يې خلاصه کړه، او ورو يې وليکل:

ځينې خبرې ستا تر ټولو ژور درد جوړېږي.

ketabton.com - The Digital Library

دا مې په زړه کې څوک دی چې راګرځوي ما
در روانېږم مګر بیا مې اراده ماتیږي
بې پروا یار زما د اوښکو هیڅ پروا نه کوي
دا ملغري به یې تر مخ یوه یوه ماتیږي.

څکه ځینې خبرې یوازې د زړه لپاره نه پاتې کیږي... باید کاغذ ته راووځي هغه لړ ودرېد.

قلم یې په هوا کې بند پاتې شو.

بیا یې ولیکل:

ته لاړې... او زه هماغه ځای کې پاتې شوم

چېرته چې موږ وروستی ځل غلي ودرېدلو

زه اوس هم کله کله هلته ځم

یوازې د دې لپاره چې ځان درته نږدې احساس کړم

ذکي ساه واخیسته.

سترګې یې لږ ډکې شوې، خو لیکل یې ونه درول.

زه نه پوهیږم دا څه نوم لري

مینه، عادت، که یوازې انتظار

خو زه پوهیږم

چې ته زما په چوپتیا کې لا هم ژوند کوې

هغه خط بشپړ کړ، خو نه یې تاو کړ، نه یې چاته ورکړ.

یوازې یې د کتابچې په منځ کې کېښود.

لکه یوه نیمه کیسه چې هېڅکله نه لیږل کیږي... خو هېڅکله هم نه هېریږي.

بله ورځ په ښوونځي کې استاد زهیر ورته وویل:

ځینې خبرې ستا تر تولو ژور درد جوړیږي.

ketabton.com - The Digital Library

"ته ډېر ښه ليکې... خو ولې دا ليکنې له ځان سره ساتې؟"

ذکي لږ وخندل:

"ځکه چې ځينې خبرې که واستول شي... نو خپل اصل له لاسه ورکوي."

استاد زهير چوپ شو.

هغه پوهېده چې دا يوازې ليکل نه دي... دا يو زړه دی چې ځان نه شي سپکولای.

مازيګر چې ذکي کور ته روان و، د کلي لاره ارامه وه.

هغه د هماغې ونې تر سيوري ودرېد.

لاس يې د جېب نه راويست.

او په ورو يې وويل:

"زه تا ته خط وليکم... خو ته يې هېڅکله ونه لولې"

بيا يې اسمان ته وکتل.

او د زړه په ژورو کې يې ومنله:

ځينې اړيکې د رسېدو لپاره نه وي... بلکې د پاتې کېدو لپاره وي.

د کلي هوا لږ نرمه شوې وه. واوره ورو ورو ويلې کېده، او د غرونو له لمنو نه د اوبو وړې لارې راوتلې.

خو د ذکي دننه لا هم ژمی و ـــــيو داسې ژمی چې پای يې نه ښکارېده.

هغه اوس ډېر ليکل کول، خو لږ خبرې.

او هره ليکنه يې د زهرا په نوم ختمېدله، که څه هم نوم يې هېڅکله په ښکاره نه ليکه.

يوه ورځ، ذکي د ښوونځي له کتابتون نه يو زوړ شعرونو کتاب واخيست.

پاڼې يې ورو ورو اړولې، او په يوه ځای کې يې يوه جمله ولوسته:

"مينه هغه نه ده چې پيدا شي... مينه هغه ده چې انسان بدل کړي."

ذکي لږ ودرېد.

دا جمله يې څو ځله ولوسته.

ځينې خبرې ستا تر ټولو ژور درد جوړيږي.

ketabton.com - The Digital Library

او بیا یې په ورو وویل:

"که زه بدل شوی یم... نو دا څه نوم لري؟"

هغه شپه بام ته وخوت.

هوا آرامه وه، خو د ذهن دننه یې طوفان روان و.

کتابچه یې خلاصه کړه، او یو نوی شعر یې ولیکه:

ته رانه لرې شوې... خو زه له ځان نه هم لرې شوم

زه اوس په هره خاموشه شیبه کې ستا غږ اورم

لکه باران چې پر زړو کړکیو لګېږي

او تېر وخت را ژوندي کوي

هغه لږ ودرېد.

سترګې یې د کلي پر څراغونو ګرځېدې.

بیا یې ولیکل:

زه نه پوهېږم ته مې یادوې که نه

خو زه تا هره شپه د خپل زړه په کوڅو کې وینم

کتابچه یې بنده کړه.

خو زړه یې لا هم لیکل کول.

بله ورځ ښوونځي کې یو نوی زده‌کوونکی راغی—د ښار له لورې.

هغه د ښار خبرې کولې، د لویو سړکونو، رڼو ودانیو او مختلفو خلکو یادونه یې کوله.

ذکي په خاموشۍ اورېده.

په زړه کې یې یو کوچنی سوال راټوکېد:

"آیا زهرا هم همداسې ژوند کوي؟"

خو دا سوال یې هېڅکله په خوله ونه ویست.

مازیګر چې کور ته روان و، د کلي د لارې په څنډه ودرېد.

ځینې خبرې ستا تر تولو ژور درد جوړېږي.

ketabton.com - The Digital Library

د باد غږ بدل شوی و.

لکه یو نوی فصل چې را روان وي.

هغه ورو وویل:

"شاید زه باید پوه شم... ژوند یوازې انتظار نه دی"

خو بیا هم هغه ونه خوځېد.

ځکه ځیني احساسات انسان نه پرېږدي چې ژر حرکت وکړي... حتی که لاره خلاصه وي.

هغه شپه د بام پر سر، ذکي اسمان ته وکتل.

ستوري لږ ښکاره وو، خو موجود وو.

او هغه په ورو وویل:

"که ته اوس هم په ښار کې یې... نو زما شعرونه هلته رسېږي که نه؟"

خو ځواب نه و.

یوازې باد و... او د زړه بې خبره موسم.

د کلي په هوا کې یو نوی نرمښت راغلی و. واوره چې تللې وه، اوس د ځمکې لاندې تازه ژوند راټوکېده. شنه واښه ورو ورو راښکاره کېدل، او د غرونو لمنه بېرته ژوند ته راستنېده.

خو د ذکي دننه موسم لا هم ورو ورو بدلېده—له ژمي نه، د یوې نااشنا پسرلي پر لور.

هغه نور یوازې د زهرا په یاد کې نه و بند... اوس یې ځان ته هم کتل پیل کړي وو.

یوه ورځ په ښوونځي کې استاد زهیر اعلان وکړ:

"راتلونکې میاشت د ولسوالۍ په کچه د انشا او شعر سیالي ده. څوک چې غواړي ګډون وکړي، نوم دې ولیکي."

ټول ټولګي کې شور شو.

خو ذکي غلی و.

ځینې خبرې ستا تر ټولو ژور درد جوړېږي.

ketabton.com - The Digital Library

دا لومړی ځل و چې هغه یوازې د زړه لپاره نه، بلکې د نړۍ لپاره هم فکر وکړ.

هغه شپه د بام پر سر ولاړ و.

هوا نرم وه، باد لږ ورو لګېده.

کتابچه یې خلاصه کړه.

او ورو یې ولیکل:

که زه لیکم... نو دا یوازې د یوې نجلۍ لپاره نه دی

دا د هغه ذکي لپاره هم دی چې خپل ځان یې ورک کړی و

زه اوس پوهېږم چې چوپتیا هم یو غږ لري

او زه غواړم هغه غږ واورېدل شي

هغه لږ ودرېد.

دا ځل د شعر بدل و یوازې درد نه و، بلکې یو ډول هیله هم وه.

شاید زهرا لا هم په ښار کې وي

شاید هغه زما نوم هېڅکله نه یادوي

خو زه اوس غواړم داسې لیکل وکړم

چې زما نوم هم زما لپاره ژوند جوړ کړي

هغه کتابچه بنده کړه.

او په لومړي ځل یې احساس وکړ چې ژوند یوازې یادونه نه دي... بلکې حرکت هم دی.

بله ورځ استاد زهیر ته ورغی.

"زه سیالۍ کې ګډون کوم."

استاد زهیر لږ حیران شو، بیا یې موسکا وکړه:

"دا ښه پرېکړه ده... ته اوس یوازې لیکوال نه یې، ته وده کوونکی انسان یې."

دا جمله د ذکي دننه کېناسته.

هغه مازیګر چې کور ته روان و، د کلي لاره ورته لږه روښانه ښکاره شوه.

ځینې خبرې ستا تر تولو ژور درد جوړیږي.

ketabton.com - The Digital Library

د مخکې نه.

هغه د هماغې ونې تر سیوري ودرېد.

خو دا ځل یوازې نه و په یادونو کې... بلکې په ځان کې هم موجود و.

او په ورو یې وویل:

"شاید ژوند یوازې د چا په تمه کېدل نه وي... بلکې ځان جوړول هم وي"

باد ورو تېر شو.

او د لومړي ځل لپاره، ذکي احساس وکړ چې د ده دننه دروازې یوازې تړلې نه دي... ځینې یې خلاصې هم کېدای شي.

د سیالۍ ورځې رانږدې شوې وې. د کلي فضا اوس هماغه پخوانۍ نه وه—په ځینو خلکو کې تجسس و، په ځینو کې بې پروايي، خو د ذکي په زړه کې یو ډول خاموشه تلوار روان و.

هغه نور یوازې د لیکلو لپاره نه لیکل... اوس یې غوښتل چې خپل غږ واوروي.

هره شپه به یې د بام پر سر ناست و، کتابچه به یې پرانیسته، او بیا به یې د خپلې لیکنې هره جمله بیا بیا لوستله.

"زه اوس یوازې د یادونو انسان نه یم... زه د بدلون په لور روان یم"

دغه جمله یې څو ځله تکرار کړه، لکه ځان ته چې جرأت ورکوي.

یوه ورځ د ولسوالۍ د سیالۍ لپاره نوم لیکنه وشوه.

ذکي د کاغذ پر مخ خپل نوم ولیکه.

لاس یې لږ لړزېده، خو زړه یې نه.

استاد زهیر چې دا ولید، لږ موسک شو:

"ته پوهېږې چې دا یوازې سیالي نه ده... دا د ځان ازموینه ده."

ذکي سر وخوځاوه:

"زه پوهېږم..."

خو هغه لا نه پوهېده چې دا ازموینه به یوازې د شعر نه وي... بلکې دا ژوند وي.

ځینې خبرې ستا تر تولو ژور درد جوړېږي.

ketabton.com - The Digital Library

د سفر ورځ راغله.

کلي نه د ولسوالۍ لور ته د موټرونو اوږده لړۍ روانه وه. ذکي د لومړي ځل لپاره له خپل کلي نه بهر تللو.

کړکۍ ته ناست و.

غرونه ورو ورو شاته پاتې کېدل.

هره ونه، هره لاره، هره شېبه ورته د يوې نيمګړې کيسې په شان ښکاره کېده.

په زړه کې يې يوه نرمه پوښتنه ګرځېده:

"که زه بدل شم... نو زهرا به هم کلي ته را شي؟"

خو ځواب نه و.

يوازې د سفر غږ و... او د موټر حرکت.

کله چې ښار ته نږدې شو، رڼاګانې زياتې شوې، ودانۍ لوړې شوې، او شور بدل شو.

ذکي کړکۍ ته ټينګ وکتل.

دا نوی نړۍ ورته هم عجيبه وه، هم جذابه.

هغه ورو وويل:

"نو دا دی ښار..."

خو سمدستي يې زړه کې يو بل غږ راغی:

"آيا شايد دا يوازې پيل وي"

په سيالۍ کې د ګډون ځای ته چې ورسېدل، خلک ډېر وو. مختلف غږونه، مختلف مخونه، مختلف فکرونه.

ذکي لږ چوپ شو.

خو دا ځل د هغه چوپتيا ويره نه وه... تمرکز و.

کله چې د نوم ليکنې اعلان وشو، استاد زهير د هغه نوم په ليست کې وليد:

"ذکي... له کلي نه"

هغه جمله لکه د يوې نښې په شان ښکاره شوه.

ځينې خبرې ستا تر ټولو ژور درد جوړيږي.

ketabton.com - The Digital Library

"له کلي نه"

ذکي سر ټيټ کړ، خو په زړه کې يې يو نوی احساس و:

"هو... زه له کلي نه يم... خو زه يوازې له کلي نه نه يم"

هغه شپه، د ښار په يوه ساده کوټه کې، ذکي کړکۍ ته ناست و.

د ښار رڼاګانې د ليرې ستورو په شان ځليدلې.

او هغه په ورو ورو وويل:

"زه دلته راغلی يم... خو دا يوازې راتګ نه دی"

کتابچه يې خلاصه کړه.

او ورو يې وليکل:

"ځينې سفرونه انسان له ځايه نه... له ځان نه پورته کوي"

د ښار هوا د کلي له هوا نه بل ډول وه——نه يوازې په شور کې، بلکې په احساس کې هم.

ذکي د سيالۍ په تالار کې ناست و. هر طرف خلک وو: ځينې ډاډه، ځينې بې قراره، او ځينې داسې لکه له وړاندې بريالي راغلي وي.

خو ذکي خاموشه و... هماغه پخوانۍ خاموشي، خو اوس يې خاموشي خالي نه وه——ډکه وه.

د اعلان غږ وشو:

"راتلونکی ګډون کوونکی: ذکي، له کلي نه"

هغه پورته شو.

قدمونه يې ورو وو، خو زړه يې ثابت و.

کله چې د تختې مخې ته ودرېد، تالار غلی شو.

هغه لومړۍ شېبه هېڅ ونه ويل.

يوازې خلکو ته يې وکتل... بيا يې د لرې يوې زاويې ته.

لکه چې خپل ځان هلته پيدا کوي.

ketabton.com - The Digital Library

او بیا یې شروع کړه:

"زه له داسې ځایه راغلی یم چېرته چې چوپتیا ډېر څه وایي... خو څوک یې نه اوري"

چوپتیا نوره هم ژوره شوه.

"ما لیکل ځکه پیل کړل... چې خبرې مې ورکې شوې وې"

ذکي لږ ودرېد.

د تالار فضا بدله شوې وه نور یوازې سیالي نه وه، بلکې احساس و.

هغه بیا وویل:

"یو وخت مې فکر کاوه چې زه یوازې د یوې نجلۍ لپاره لیکم... خو اوس پوهېږم چې زه د خپل ځان لپاره هم لیکم"

په همدې جمله کې د هغه غږ لږ درز وکړ، خو مات نه شو.

هغه خپل کاغذ ته وکتل.

او ورو یې ولوستل:

"مینه هغه نه ده چې یوازې څوک درسره وي

مینه هغه ده چې ته بدل کړي، حتی که هغه څوک لرې وي"

په تالار کې یو نرم چوپتیا خپره شوه.

نه شور و، نه خبرې.

یوازې احساس.

کله چې ذکي خپله لیکنه پای ته ورسوله، څو ثانیې هېڅ غږ نه و.

بیا یو نرم چکچکه شروع شوه... ورو ورو زیاته شوه.

خو ذکي چکچکو ته نه کتل.

هغه یوازې د تالار یوې لرې دروازې ته کتل.

لکه چې هلته یو څه ورک کړي وي... یا یو څه موندلي وي.

سیالي پای ته ورسېده.

ذکي بهر راووت.

ځینې خبرې ستا تر تولو ژور درد جوړېږي.

ketabton.com - The Digital Library

د ښار هوا یخه شوې وه، خو د هغه دننه لړه ګرمي وه.

هغه ورو وویل:

"نو دا مې لومړی غږ و..."

خو زړه یې سمدستي ورزیات کړه:

"خو وروستی نه"

د ښار څراغونو کې ولاړ و، او د کلي تصویر یې ذهن ته راغی.

او بیا یې هغه پوښتنه، چې لا هم ځواب نه لري:

"زهرا به کله زما دا غږ واوري؟"

سیالي ختمه شوې وه، خو د ذکي دننه یو نوی شور پیل شوی و.

هغه جایزه نه وه اخیستې... خو د خپل ځان یو نوی تصویر یې موندلی و.

د ښار شپه ارامه نه وه، خو د هغه زړه اوس لږ ارام شوی و.

بله ورځ چې ذکي د بېرته ستنېدو لپاره تیارېده، د کوټې کړکۍ ته ودرېد.

ښار یې ورو ورو شا ته پرېښود، لکه یو نیمګړی خوب.

خو دا ځل هغه پخوانی هلک نه و چې یوازې له کلي تښتي... دا ځل هغه یو بدل شوی انسان و چې بېرته خپل ځای ته روان و.

موټر روان شو.

لاره اوږده وه، خو دا ځل خاموشي درنه نه وه.

په زړه کې یې یوه جمله ګرځېده:

"زه لا هم زهرا لټوم... خو اوس ځان هم له ځان سره لرم"

کله چې کلي ته نږدې شو، غرونه بیا ښکاره شول.

هماغه زاړه غرونه، هماغه لاره، هماغه باد...

خو ذکي ته هر څه بدل ښکارېدل.

هغه د کلي په دروازه کې ودرېد.

ځینې خبرې ستا تر تولو ژور درد جوړیږي.

ketabton.com - The Digital Library

ژوره ساه یې واخیسته.

"زه بیرته راغلم... خو هماغه نه یم"

کور ته چې ورسېد، مور یې په سترګو کې اوښکې راغلې.

"زویه... ته بدل شوی یې"

ذکي لږ وخندل:

"هو مورې... ژوند ما بدل کړ"

هغه شپه ذکي بیا د بام پر سر ولاړ و.

خو دا ځل یوازې د زهرا یاد نه و... بلکې د یو تصمیم احساس هم و.

هغه ورو وویل:

"اوس باید حقیقت پیدا کړم... نه یوازې احساس"

او هماغه شپه یې پریکړه وکړه:

هغه باید پوه شي چې زهرا چیرته ده... او که هغه لا هم د هغه د کیسې برخه ده که نه.

کلی بیا هماغه کلی و... خو د ذکي دننه هغه پخوانی ذکي نه و پاتې.

هغه اوس یوازې د انتظار انسان نه و—بلکې د پرېکړې انسان و.

د ښار نه تر راستنېدو وروسته، څو ورځې یې چوپ تېرې کړې. نه یې ډېر لیکل کول، نه یې ډېر خبرې.

خو یوه پوښتنه یې زړه نه پرېښوده:

"زهرا اوس چیرته ده؟ او ایا زه یې بیا لیدلای شم؟"

یوه ورځ مازیګر، هغه د هماغې ونې تر سیوري ودرېد—هغه ځای چې د هغه د ژوند ډېر احساسات پکې پیل شوي وو.

باد نرم و.

لکه د یوې پای ته رسېدونکې کیسې وروستی ساه.

ذکي ورو وویل:

"که هر څه تقدیر وي... نو دا چوپتیا ولې دومره اوږده شوه؟"

ځینې خبرې ستا تر تولو ژور درد جوړېږي.

ketabton.com - The Digital Library

ذکي په چغوچغو وژړل .

هماغه شېبه د کلي له لورې یو غږ راغی.

"ذکي!"

هغه وګرځېد.

د کلي یو سپین ږیری ښوونکی و—هماغه استاد زهیر چې ذکي یې لومړی ځل الفبا ته رسولی و.

استاد زهیر ورو ورنږدې شو.

"ما ستا سیالۍ واورېدله... ښه لیکنه دې کړې وه"

ذکي لږ موسک شو:

"مننه استاد زهیر"

استاد زهیر لږ چوپ شو، بیا یې وویل:

"ته لا هم د هغې نجلۍ په لټه کې یې؟"

ذکي لږ حیران شو... خو هیڅ یې ونه وویل.

"هو... زه باید پوه شم"

استاد زهیر په آرامه غږ وویل:

"ځیني خلک چې ځي... هغوی یوازې ځای نه بدلوي، ژوند بدلوي "

ذکي سر ښکته کړ.

خو دا ځل یې زړه مات نه شو... یوازې روښانه شو.

هغه شپه د باران لږ څاڅکي پرېوتل.

کلی خاموش و.

ذکي بام ته وخوت.

کتابچه یې ورو ورو خلاصه کړه.

او ورو یې ولیکل:

"زه نور یوازې انتظار نه کوم

ځینې خبرې ستا تر تولو ژور درد جوړېږي.

ketabton.com - The Digital Library

زه اوس پوهیږم چې ځینې کیسې د پای لپاره نه وي... بلکې د درس لپاره وي"

هغه قلم کېښود.

او اسمان ته یې وکتل.

ورو ورو باران زیاتېده.

د هغه په سترګو کې اوښکې وې... یو خاموش ارام و.

هغه ورو وویل:

"زهرا... که ته مې اورې... زه بدل شوی یم"

خو ځواب نه و.

یوازې باران و...

او د باران وروستی څاڅکی د کلي پر خاوره ولوېد—لکه د یوې نیمګړې کیسې وروستی ټکی.

او هماغه شېبه ذکي پوه شو:

ځینې مینې پای نه لري... یوازې شکل بدلوي.

ketabton.com - The Digital Library

هغه څومره ښه وایی چې:

چې تپوس ته راشي څه کېږي جانانه

ستا خبرو ته مې زړه کېږي جانانه

د هجران په نا علاجه مرض پروت یم

چې مې یو کال په کاله کېږي جانانه

دومره نه کی چې پوښتنې ته مې راشی

ستا د لاسه دومره نه کېږي جانانه

چې د وصل په ارمان مې غېږ کې تود کړی

له یخنۍ مې ساړه کېږي جانانه

د سپرلي د سرو ګلونو په موسم کې

دیدنونه ښه کېږي جانانه

ځه چې ځو ذکي ته دواړ ه

زما یار ستا زړه کېږي جانانه

ketabton.com - The Digital Library

هره کیسه، یو درس دی.

خر ژوند د انتخابونو مجموعه ده.
هره تجربه، هر قدم او هر فکر مو راتلونکي شکلوي.
دا کتابونه ده چي ستا د فکر، احساس او مسیر
سره ملګري شي.

1. بی وسه مینه
2. د ذهن رازونه
3. د باران تر شا
4. د ژوند 500 لاري او درسونه
5. مسافر او دلیوانو پلونه
6. را ویش شه خُوانه

„کتابونه ستا خاموش ملګري دي،
چي تېتنا ستا ژوند بدلوي."

نور کتابونه

1 بی وسه مینه

2 د ذهن رازونه

3 د باران تر شا

4 د ژوند 500 لاري او درسونه

5 مسافر او دلیوانو پلونه

6 را ویش شه خوانه

د فکر رنا
نشرات

9 786400 123456

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English